

KALENDĀRA MEITENE

Janvāris - Marts

Aprīlis - Jūnijs

Jūlijs - Septembris

Oktobris - Decembris

AUDREY CARLAN

CALENDAR
GIRL

October,

November,

December

ODRIJA KARLENA

KALENDĀRA

MEITENE

Oktobris - Decembris

No angļu valodas tulkojusi

Ligita Lukstraupe

821.111(73)-31
Ka 584

Audrey Carlan
CALENDAR GIRL
Volume Four. October, November, December

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC
All rights reserved.
Vākam izmantots attēls © www.shutterstock.com

Ilzes Isakas vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lukstraupe, 2020
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2020
ISBN 978-9934-0-9105-6

VELTĪJUMI

Oktobris

Drū Hofmanei

Šis bija garš ceļš,
un jau pašā tā sākumā tu piedāvāji man palīdzību,
kad tā bija visvairāk vajadzīga.
Paldies, ka sniedzi man savas zināšanas, atbalstu un draudzību.
Ceru, ka tev patiks šis mēnesis, kā arī
Drū Hofmanes raupjais vīriešu kārtas līdzinieks.

Novembris

Jekaterinai Sajanovai

Cita cilvēka sarakstīta stāsta rediģēšana
līdzinās citas sievietes bērna kritizēšanai.
Nav viegli to paveikt nesāpinot.
Tomēr tev atkal un atkal to izdodas paveikt manā labā.
Tu proti rediģēt, nezaudējot vēlību, līdzjūtību un takta sajūtu.
Par to esmu tev pateicīga.
Tavā vadībā līdz ar katru stāstu es kļūstu par
aizvien labāku rakstnieci. Paldies!

Decembris

Īstajai Miai Sondersai

Tu vēl neesi piedzimusi, bet es jau tevi mīlu.
Es ceru, ka reiz, kad būsi jau pieaugusi,
mana mīļā draudzene Sāra
šo stāstu uzticēs arī tev.
Novēlu tev milestību, piepildītu dzīvi un
pacietību vienmēr uzticēties ceļam...

Oktoberis

KALENDĀRA MEITENE

PIRMĀ NODAĻA

Klusums. Ieejot Vesa Malibu mājā, mani sagaida klusums. *Manās mājās*. Nezinu, uz ko biju cerējusi. Iespējams, prātā bija ieperinājusies doma, ka Visums piepeši atvērsies un atgādās man paradīzi zemes virsū mana mīļotā vīrieša personā – sveiku un veselu uz Amerikas zemes, baudot mūsu māju sniegto mieru. Jo galu galā tādas tās bija. *Mūsu* mājas. Vess nelokāmi uzstāja, lai es mainu savu attieksmi pret to, ko Džina dēvēja par Malibu savrupmāju. Cita iespēja, kā norādīja Vess, ir abiem kopā sameklēt jaunu dzīvesvietu. To es negribēju. Atklāti sakot, es labprāt saplūstu ar visu, kas saistās ar viņu. Pilnība. Neatkarojams. Elegants. Brīnišķīgs.

Vess bija smagi strādājis un jau agrīnā vecumā sasniedzis tik daudz. Viņš nebija lielīgs vai mantkārīgs. Vesa pasaules uzskats atspoguļojās skaidrajās līnijās un neuzkrītošajā mājas noformējumā, tajā gribējās dzīvot. Es staigāju pa tumšajām, tukšajām istabām un no jauna iepazīnu Vesam piederošās lietas, tomēr tās šķita citādas. Kaut kas bija mainījies. Es uzmanīgi vēros visapkārt un pētīju nelielās atšķirības no manas iepriekšējās viesošanās reizes pirms pāris mēnešiem.

Uz dzegas virs akmens kamīna atradās neliela, apmēram trīsdesmit centimetrus augsta balerīnas statuete, tās garā kāja bija izstiepta un pacelta gaisā. Balansējot uz otras kājas nostieptā purngala, viņa ar delnām bija apķērusi potīti kājai sev virs galvas. Šī figūriņa piederēja manai mātei. Viņa mēdza

pacelties pirkstgalos, atliekt muguru un man parādīt, kā tieši balerīnas veic šo kustību. Mana māte uzstājās Lasvegasas šovos, bet pirms tam dejoja klasisko un laikmetīgo deju. Man patika vērot mātes kustības. Uzkopjot māju, viņa virpuļoja apkārt tikai pašai vien dzirdamas mūzikas ritmā. Melnie, līdz viduklim garie mati kā tumšs apmetnis plandīja ap viņas ķermeni. Kad man bija pieci gadi, es domāju, ka mana māte ir visskaistākā sievietē pasaulē, un es viņu mīlēju kā nevienu citu. Šī mīlestība izgaiss, bet balerīnas statuete palika. Tā bija ieņēmusi goda vietu uz kamīna dzegas, un, lai cik ļoti man gribējās to nogrūst zemē, kur tā sašķīstu, es to tur atstāju. Ja es nevēlētos šo lietiņu paturēt, tā nonāktu ziedojumos. Pat skaistākās atmiņas reizēm sāpina.

Es pagriezos un pārļaidu skatienu dzīvojamai istabai. Uz sānu galdiņa atradās man zināma ierāmēta fotogrāfija. Medija. Tā tika uzņemta vienu dienu pirms mācību uzsākšanas kolekdžā. Es viņai toreiz sekoju pa visu skolu kā tāds noklīdis kucēns. Savukārt Medija, pieķērusies manai rokai, lēkāja un šūpoja mūsu sadotās rokas. Mēs izstaigājām visas klašu telpas, un viņa man stāstīja par mācību priekšmetiem un to, ko tajos apgūs pēc mācību programmas brošūras sniegtās informācijas. Viņas laime plūda pāri malām, un es to izbaudīju, apzinādamās, ka mana mīļā meitenīte, mana mazā māšele kļūs par apbrīnojamu personību. Tāda viņa jau bija. Es neprātīgi lepojos ar Mediju. Viņas iespējām nav robežu, un nekas neatturēs viņu no izaugsmes.

Tālāk devos uz virtuvi un tur pie ledusskapja es ieraudzīju ar magnētiņiem piespraustu fotouzņēmumu kolāžu. Te bija daži attēli, kurus savulaik biju noņēmusi no ledusskapja savā mazajā dzīvoklītī. Medija, Džinela, tētis. Bija arī pāris jaunu fotouzņēmumu, kurus es nebiju izdrukājusi. Mēs ar Vesu pie pusdienu galda. Un selfijs, kuru uzņēmām gultā un kurā bija redzamas tikai mūsu sejas. Tās noteikti tur bija pielicis Vess.

Tā viss sākās. Es pārvilku ar pirkstu pār viņa smaidu. Tik pārlicināts un seksīgs, gultā turot mani savos apkampienos. Man iesmeldzās krūtīs, un es paberzēju sāpošo vietu. Drīz. Drīz viņš būs mājās. Es nedrīkstu zaudēt ticību. *Uzticies ceļojumam...* Tagad stiprāk nekā jebkad man bija jātic vārdiem, kas bija uztetovēti man uz pēdas.

Iegājusi telpā, kas nu bija mūsu guļamistaba, es pussolī apstājos kā sastingusi, mute palika pavērta un acis ieplestas.

– Augstā debess! – Es pārsteigumā blenzu uz seju, kas vērās tieši manī. Uz savu attēlu.

Tas bija beidzamais portrets, kuru Aleks uzņēma februārī uz *Space Needle* skatu laukuma ar Sietlas ainavu fonā. Melnkoka toņa matu cirtas kā vēdekļi plandījās man aiz muguras. Todien es jutos atbrīvota. Brīva no tēva netīši man uzveltās nass un brīva no pienākuma būt par jebko, ko pieprasa klients, – tajā īsajā mierpilnajā sekundē viss bija izgaiss. Tobrīd es biju tikai Mia, meitene, kura pirmoreiz saskatīja patiesu daili acu priekšā esošajā ainavā.

Es nespēju noticēt. Vestons bija iegādājies visdārgāko no Aleka radītajiem mākslas darbiem ar mani. Jāatzīst, ka mūsu pēdējo mēnešu sarunu laikā es viņam biju pastāstījusi par Aleku. Protams, tikai lielos vilcienos, ne jau specifiskus sīkumus. Es īpaši daudz stāstīju Vesam par mākslas projektu – to, kā katrs no tapušajiem darbiem mani pārvērta un ļāva patiesāk saskatīt dzīvi, mīlestību un pašai sevi. Tobrīd mēs abi ar Vesu bijām gultā kaili, pieklāvušies viens otram, kad teicu viņam, cik pateicīga es jutos par Aleka sniegto mācību. Par to, ka jutos neērti, pieņemdamā no Aleka naudu, jo biju taču tik daudz ieguvusi, bet man nebija izvēles.

Es paņēmu savu mobilo telefonu, pāršķirstīju kontaktus un piespiedu zvanišanas taustiņu.

– *Ma jolie*, kam lai pateicos par brīnišķīgo baudu dzirdēt tavu balsi? – Aleks atbildēja raiti un kaislīgi, un tas man

atgādināja daudz labākus un laimes pilnākus brīžus, kurus pavadīju sava grēcīgā francūža skavās.

Pagriezos, ierausos gultā un apsēdos. Sakrustojusi kājas, es vēros uz gleznu. – Es, nujā, nespēju noticēt... – Es nepabeidzu teikumu, bet pagriezu tālrūni un nofotografēju šo darbu, un, pirms klausuli atkal pieliku pie auss, attēlu nosūtīju Alekam. Es dzirdēju, kā, sasniedzot adresātu, nopīkst mana sūtītā ziņa.

– Mia, *parle moi*, vai tev viss kārtībā? – Aleks izklausījās noraizējies.

Man drebēja balss, līdz sīkākai niansei izbaudot skaistumu, kas bija piekārts virs Vesa gultas. Virs manas un Vesa gultas. – Ieskaties īsziņā.

– Mani neuzrunā šāda komunikācija, *chérie*.

– Vienkārši apskaties, – es novaidējos, cerēdama, ka tas iedarbosies.

Saklausīju dažus klikšķus. – Ak, *mais oui*, vai ieraudzīji pati sevi, *non*?

Dažreiz ir brīži, kad rodas vēlme iesniegties klausulē un piezmiemt to cilvēku, ar kuru sarunājamies. Šis bija viens no tādiem... – Tu neztver galveno, Alek. Kāpēc es redzu sevi mana mīlotā puīša guļamistabā?

Aleks noelsās. – *Ma jolie*, tev ir *copain*? Mīļotais puisis? – Ar franču akcentu izrunātie vārdi plūda tā, ka es gandrīz aizmirsu savu īgnumu par Aleka nepareizo reakciju. – Tu esi uzsākusi attiecības, kas ilgs visu mūžu. *Félicitations!* – Viņš mani apsveica, nesniedzot nekādu skaidrojumu, kāpēc mākslas darbs atrodas te.

Vaids izlauzās man pār lūpām. – Alek, mīļais, pievērs uzmanību manam jautājumam!

Viņš sāka dungot. – Ak, *chérie*, es vienmēr pievērsu tev uzmanību. Īpaši, kad tu esi kaila līdzās man. Es precīzi atceiros to sajūtu, kad pēdējo reizi tikāmies un tu atradies manās skavās. Tu taču arī to atminies, *oui*?